

Ketabton.com

د زړونو تر منځ کرېبه نصیب خان سنگریار

د کتاب نوم ::::: د زړونو تر منځ کرښه

خپروونکی ::::: هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال ::::: اپریل ۲۰۱۵ م

کمپوزوونکی ::::: عبدالقادر مجرم

د پښتې انځور ::::: اسد گدون

چاپ شمېر ::::: (۱۰۰) ټوکه

بیه ::::: (۲۰۰) روپیې

Facebook (search) Sangaryaarjogezai@yahoo.com

د زرونو تر منځ کرښه نصیب خان سنگریار

د زرونو تر منځ کرښه نصیب خان سنگر یار

د زړونو تر منځ کړنښه

په ژوند کې د هر کار د پاره یو قانون او تګ لاره موجوده وي. دا ټول قوانین د ژوند د پرتګ د پاره جوړ شوي دي. هغه ځکه چې نظم او ضبط په ژوند کې ډېر ارزښت لري کوم کار چې نظم او ضبط ونه لري، هغه کار پر مخ تګ نه کوي او نه په ټولنه کې خپل ځای موندلی شي، مطلب دا چې که موږ وگورم مذهب هم هغه کړنې منع کړي دي کوم چې ټولنې ته نقصان رسوي، د نړۍ پوهانو چې څومره قوانین جوړ کړي دي، د انسانانو او د ټولنې د ښېګڼې د پاره جوړ کړي دي، نو ښکاره خبره ده چې د هغه قانون پابندي کول څه گران وي، حکومتی نظام چلولو د پاره مختلف هېوادونو کې مختلف نظامونه وي، هر هېواد ځان ته خپل نظام او قانون لري او هغه قانون تر هر چا بالاتر وي، مطلب دا چې که په کوم هېواد کې نظام ښه وي د هغه هېواد وگړي پر امنه باسواده د ښو بنادینو خاوندان وي، او که د کوم هېواد نظام کمزوری وي، د هر چا د پاره برابر نه وي، هلته نو داسې بدي پېښې کېږي چې سړی ورته گوته په غاښ پاته شي، دغه رنگه هر قام خپل ځان ته څه نا څه خپل قوانین هم لري چې په هغو کې ځینو ته موږ د رواج نوم هم ور کولی شو، که څه هم

دا وخت موږ ډېرو رواجونو ته بد وايو خو کوم وخت چې ځينې رواجونه وو، د هغوي شاته خامخا داسي څه وو، چې هغه پر خلکو تپل شوي وو، او په هغه کې به د هغه وخت د شاهانو هم لاس وو، چې د دوي په گټه به وو، خو چې کله خلک با سواده شول او تعليم يې وکړ، ورسره ورسره ساينس هم د ترقۍ په مېدان کې نوي نوي تجربې وکړې او لايې کوي، دغه ټولو عواملو پر ټولنه اثر وچاوو، او ډېر داسي رواجونه چې پر ټولنه يې منفي اثر پروت وو له منځه لاړل، مطلب دا چې خلک د نړۍ سره په تللو مجبوره شول، او د زمانې د ارتقا په لاره روان شول او له ډېرو پرسوده رواجونو نه يې ډډه وکړه، د پښتو ژبي قدرمن شاعر رحمان بابا وايي ..

زمانه که قدم ستا پر قدم نه ږدي

ته قدم د زمانې پر قدم کښېږده

اوس که موږ وغواړو چې خپل رواجونه ژوندي وساتو خو زمانه له موږه سره په دې دودونو باندې قدم نه ږدي، نو موږ مجبوره يو چې د زمانې پر قدم، قدم کښېږدو، خو بيا به هم په دغه حالاتو کې خپله ملي پېژندنه له لاسه نه ورکړو، لکه د نړۍ نورو قامونو چې د ژوند په هر ډگر کې ترقي کړې ده له دې سره سره يې خپل ثقافت، تهذيب و تمدن هم ژوندي ساتلی دی، نو د خپل

د زړونو تر منځ کرښه نصيب خان سنگريار

کلتور، ژبې او ملي پېژندنې د غني کېدو د پاره پکار دی چې موږ خپل ادب قوي کړو، او خپلو ادبي هلو ځلو ته دوام ورکړو، د ادب د پاره کار وکړو، مخکې مې هم ويلي وو چې د هر کار د پاره خپل قانون او ضوابط دي، نو ځکه پوهانو د علم ساينس، سياست او ادب د پاره خپلې خپلې شعبي جدا جدا کړي دي، که يو څوک ساينسدان وي هغه به د ساينس په اصولونو روان وي، هم به په هغه شعبه کې زدکړه کوي، سياست ځان ته شعبه ده، دغه رنگه ادب هم خپل ځان ته خپله علمي لاره قانون او ضوابط لري، په ادب کې بيا دوي مهمې برخې نظم او نثر کارول کېږي پر مخ تللي قامونو خپل ادب هم غني کړی وي، د ادب په هر شعبه کې يې ځان ته لاره ټاکلې وي، دغه رنگه که د هر څه د پاره قانون، نظم و ضبط شته دغه رنگه په ادب کې دننه د نظم او نثر د پاره خپلې قاعدې او قوانين دي هم دغه قوانين که څوک بنه کاروي او پابندي يې کوي، نوې نوې تجربې په کې کوي بنه اديب ورته ويل کېږي، خاص لکه ساينس پوهه چې يو تجزيه يا تجربه کوي، هم دغه رنگه اديب هم د خپل فن د قانون په چوکاټ کې نوې نوې تجربې کوي، نظم ځان ته او نثر ځان ته چوکاټ لري، دلته به خبري يواځې تر شاعر او شاعرۍ پورې را غونډي کړو، کوم شاعر که شعر د شاعرۍ په چوکاټ کې دننه وليکي او نوې تجربې وکړي هغه به خامخا کاميابه کېږي، دا هم ضروري

د زړونو تر منځ کرښه نصيب خان سنگريار

نه چې هر شاعر دي نوم ومومي، دا نو بيا د شاعر په شاعري،
 گفتار او كردار پوري اړه لري، كوم شاعر كه په خپله شاعري كې
 خپل چاپېرچل، خپل ټولنيز حالات، خپلې ستونځې او د هغوي د
 حل لاره بيان كړي او د علم او دليل په ټول هم پوره وي، هغه
 شاعر به تل ژوندی وي، دغه رنگه يو ځوان شاعر نصيب سنگريار
 د شعر په مېدان كې خپل نيلى ځغلوې او غواړي چې د شعر
 نيلى يې سيال شي خو هغه بيا په اولس او كتاب لوستونكو
 پورې اړه لري چې هغه د ده د شعر نيلى څومره سيالولى شي او د
 سنگريار د شاعري ټول څومره درنېږي، دا فېصله اولس او
 حالات كوي.

سنگريار خپله شعري ټولگه (د زړونو تر منځ كرنه) په دې
 نيت چاپ كړه چې د خپل وس مطابق اولس ته گټه ورسوي، دا
 ټولگه په بنكلو شعرونو پسولل شوې ده، د هر انسان په زړه كې
 مينه درد احساس او خواهش وي خو هغوي دا درد مينه او
 خواهش نه شي بنكاره كولى، خو اديبان دا خپل درد خواهش او
 مينه هم بنكاره كولى هم په بنايسته ټكو كې بيانولى شي، د
 سنگريار په دې ټولگه كې هم غم د دوران او هم غم د جانان بيان
 كړل شوى دى، او په دې ټولگه كې يې په بېلا بېلو موضوعگانو
 شعرونه را غونډ كړي دي چې هم يې خپل چاپېرچل ته او هم د
 ټولنې ستونځو ته هم يې له هيواد سره د مينې او هم يې د پښتنو

د زړونو تر منځ كرنه نصيب خان سنگريار

په نفاق هم يې د اولس او قام د بنمن او هم يې د خپلي ميني
 اظهار په کې کړی دی، زه د بېلگې په توگه د سنگريار يو خو
 بېته ستاسي مخ ته وړاندي کوم، يو خو متفرق بېتونه .

يو ازي دغه نه ده د قامو نو تر منځ کرښه
 را کښلي ظاليمانو ده د زړو نو تر منځ کرښه

چي په نړي کې ترده بل مخورن شري پيدا
 د پښتانه ماشوم دي خداي داسي روزنه وکړي

ي اچن غواړي هېناري د امن واره وهي
 بيا ولي جنگ د پښتنو پيو کور د پېده شو خدايه

د زړونو تر منځ کرښه نصيب خان سنگريار

په دې نظام کې مي د قام د سيالۍ برخه نشته
ځکه خو موږ نعره هر وخت د انقلاب کېږي ده

ساقيانو واک د وخت ملاته په لاس مه ورکوي
په خدای درباسي د دې پاته مي خانو جنازه

چي خپل د بنمن تراوسه پېژني که نه ملگرو
زه به داسوال په پټه پټه له افغانه وکړم

دانوی نسل به له توري هم توپکه ژغورم
ورته کوم به په هرځای کي د کتاب خبره

چې دغه پردی جنگ مو تر خپل کور پوري رانښي
بيا باسو به ترې کډه په کوم وره ما او جانان

سنگريار خواست درته کومه کتابونه واخلي

بېرته راستون شئ له سنگره درنه ځم پر بله

اوس چي بې ځايه دي بې كوره دي په چغودي ټول

داده خانانو، ملايانو د فتنوكلي دى

چي په كوم كلي كې د هر گوند بېرغونه رپي

دغه يې نخښه ده چې دا د پښتنو كلي دى

د جهل په تيارو كې يې خپل قام دى را گېر كړى

دى خان راته په برخه دى، دى خان مي همسايه دى

زما خلاف يې كښلې توره د تنگ مخكي تربرور

ځكه پر شا ځمه له جنگه د جنگ مخكي تربرور

خداى پاك دي وكړي چې نصيب سنگريار په دې خپلو

هلو ځلو كې بريالى شي او د خپل قلم او كلام په سوب خپل ږغ

د زړونو تر منځ كړښه نصيب خان سنگريار

تر اولسه پوري ورسوي ، او د دوی دغه هڅه رنگ راوړي ، له
سنگريار څخه د لابنه فن او شاعرۍ په هيله

په خړکي
لمړي کول
هوډاکي بن کلايف الله

د زړونو تر منځ کرښه نصیب خان سنگريار

خپلې خبرې

ګرانو او قدرمنو !

ما چې به کله هم د یو ملګري کتاب چاپ ولید خدای شته ډېر به خوشاله شوم ، چې ښه شو بیا د یو ملګري کتاب چاپ شو ، خو په زړه کې به مې ویل چې هغه ورځ به کله راشي چې زما کتاب به چاپ شي ، خو شکر دی نن مې هغه آرمان پوره شوو ، د دې کتاب په چاپولو کې د یو ملګري لویه ونډه ده ، که چیرې هغه زما لار ښودنه مه وای کړې ، زما دغه آرمان به نیمګړی و ، دا د هغه د مینې او همت برکت دی چې زه یې دې ته وهڅولم چې خپله ټولګه سره را غونډه کړم او چاپ ته یې وسپارم .

ځای په ترډي ده مړاني

د ګران والي دي بیا ګراني

په حقیقت کې کوم څوک چې زه یادوم او دکوم چا

د مینې پوره وړی یم ، د هغه همت او حوصله تر

یوانسکي غره هم غټه ده ، نو په حقیقت کې د داسې

حوصلې د سړی ساری نشته ، باباي همت عبدالقادر

د زړونو تر منځ کرښه نصیب خان سنگریار

مجرم يادوم د چا په سوب چې زه د يو کتاب خښتن
شوم، نن چې کومه ټولگه ستاسي په لاس کې ده هم
د مجرم صاحب برکت دی چې د ناروغۍ په حالت
کې زما دغه ټولگه (د زړونو تر منځ کرښه) يې د پښو په
کوټو را کمپوز کړه .

په دې شعري ټولگه کې ما تر خپله وسه پوري دا
کوشش کړی دی چې د شعر په ژبه خپل اولس ته ګټه
ورسوم خو دا فېصله به بيا تاسي کوی چې زما
شاعري ته خومره حای ور کولی شئ . د دې ټولګې
په چاپولو کې چې چا ماته غوره مشورې راکړي دي
په هغو کې په ځانګړې توګه د عبدالقادر مجرم
صاحب او امير محمد ليکوال صاحب چې له ما سره
يې ډيري سترې وړي دي ، له ما سره داسي ټکي
نشته چې د دوی شکريه په ادا کړم او د ليکوال
صاحب ډېره مننه کوم چې زما په دې نه څه شعري
ټولگه سريزه وليکله او په خپل خوږ نظريې و نازولم ..
نور نو زه د دې خپلې خاورې شعري ټولګي (د
زړونو تر منځ کرښه) او ستاسو د نازک خيال تر منځ
کرښه نه جوړېږم ، ستاسو نظر او زما دا خاورې
شاعري سره پريږدم

د زړونو تر منځ کرښه نصيب خان سنگريار

مننه

د پښتون ملي يووالي په ارمان

نصیب خان سنگريار

سهېلي پښتونخوا کلاسیف الله

نېټه ۲۸ م مارچ ۲۰۱۵

منه او کور ودانی

د قدرمن عبدالقادر مجرم صاحب، گران ملگري امير محمد ليکوال
صاحب، نوابزاده رياض خان جوگيزي، نوابزاده اسفنديار
جوگيزي، نوابزاده سکندر جوگيزي، واجد تري، ، عنايت اولسمل،
هېواد شپون، عمرگل عسکر، ډاکټر محب، الله صاحب، زين الله
رودوال د زړه له تله منه او کور ودانی کوم، چې زه يې کتاب
چاپولو ته و هڅولم او هم يې د کتاب د چاپ په چارو کې زيار او
مرسته راسره وکړه او دا رنگه د ، نوابزاده گوهر خان جوگيزي
، کمال خان کاکړ، اعجاز خان ، جمال ناصر جمال، روزي خان
شوق، ارشد خليل ، ښاغلي اسدگدون ، رزاق پښتون ، نقيب افغان،
ملک عزيز الله خان، صابر روښان ، عصمت کاکړ کوټه ، محمد
رسول دلپزير، حبيب الله کاکړ ، جمعه خان مينوال ، نورالله وطن
دوست، رحمت دلشاد ، اختر کاکړ، سليم ناشاد، صفا مروت ، فضل
الرحمن لائق، نعيم آذاد، صادق ژړک ، زيارکش مندوخېل، اورنگ
زيب، ډاکټر يوسفزي ، ډاکټر شفيق ، عزيز عزيز، ياسر کاکړ زيارت
، اسحاق کارگر، ، عزيز الله کاکړ ، هاشم خان جوگيزي عديم ث اني
د زړونو تر منځ کرښه نصيب خان سنگريار

نظام الدين قرباني او د هغه ټولو ځوانانو ملگرو مندوي يم ، چې ما
ته يې د دې کتاب په هکله غوره مشورې راکړي دي.

په درناوي

نصیب خان سنگريار

سهېلي پښتونخوا کلاسیف الله

حمورصا

مور جانې ستا سایه دي وي زما پسر همېشه
 ستا په دعا يمه باچا د هر لښکر همېشه
 په کمه ورځ چي مسافر يمه زه کورته درځم
 په ماهغه ورځ وي که ووايم اختر همېشه
 چي د ژوندون واره کارونه مي پرمخ روان دي
 په نیمه لار کي مي د بنمن شي در په در همېشه
 په نیمه لار کي ماته و خوري شاته اخلي قدم
 ما از مولى دى پر هرځای زور ور همېشه
 زه سنگريار يې يم له هري بلا بچ ساتلى
 ماته عاجزه وي د کلي مخور همېشه

ووگران سره ووډ پرسره خواږه ما او جانان
حالاتو کړلوډ پرسره ترخه ما او جانان

بې رحمه خوشالۍ راباندي نه ور حمېدلې
ناترسه غمودواړه کړو زارۀ ما او جانان

ريباره راشه کښېنه یو وار دومره راته وایه
په دید به سره کله شو ماړه ما او جانان

چې دغه پردی جنگ مو تر خپل کور پوري رانشي
بيا باسو به ترې کډه په کوم وره ما او جانان

د ژوند په لار دي غواړمه ملگری **سنگرياره**
په دې خبر سودا کړه زړه په زړه ما او جانان

رڼغ ده کوتلو دي موسم کي څه نرمي خوره شوه
پرگران وطن مي بيا هوا ده سپرلي خوره شوه

غاټولو بيا غوتي سپرلي دي دسپل وخت دی
ده خيساره لمن کي بيانوي سيالي خوره شوه

زاني په ډلو ډلو ځي زرکې هم سپل کوي
ده غرو درې بنکاري سمسوري رنگيني خوره شوه

شين سو وړخل بس انتظار د غټې دوپاته دی
بيا په فضا کې د گلونو خوشبو يي خوره شوه

زاغان کوچېري بلبلان راغلو سندري وايي
کمبلۍ راغلې په بوستان کي شين گبستي خوره شوه

سټ سنگريار د خيال سندري وايي ناست دی ورته
کډوال روان دي خراسان له تبديلي خوره شوه

د زړونو تر منځ کرښه نصيب خان سنگريار

یمه مومن پیر شیرینیو مئین یم
پښتو پالمه پر پښتو مئین یم

خم به په لار د صمد خان او خوشال
په ښه غیرت دننگیالو مئین یم

ده خپل پښتون بابا شمله هسکوم
پر خړو خړو پښتنو مئین یم

غواړم پښتون لره یوه پښتونخوا
ده مشرانو پر جرگو مئین یم

پښتو، پښتون ده **سنگریار** ذکر دی

ده پښتانه وطن پر غرو مئین یم

ريباره ياره چپ شه د زړه سر مه يادوه
 اوبل را ته د کلي مازيگر مه يادوه
 خوږې خوږې لمحې دا انتظار چې تېرېدلې
 هغه دمزوشې هغه گودر مه يادوه
 سرزوری يار وفارا سره نه کوي چې ولي؟
 نادان زړگيه دا راته اکثر مه يادوه
 زه يې د بېلتون کلي کي واپولم لارې
 چې گرزې لاپروا هغه دلبر مه يادوه
 هغه چې تل له ياره سره ياروي او بيار اوسي
 وماته کله داسې بختور مه يادوه
خبري د قلم او د کتاب کره سنگرياره
 نفرت مي دی له جنگ خځه سنگر مه يادوه

ټول جفا جفا دی له جانان سره شپې ګراني دي
 نه کېږي زړګۍ له درمان سره شپې ګراني دي
 ټینګي حوصلې ساته هیڅ حال کې همت مه هاره
 اوس د پخ وواوخت نه دی دوران سره شپې ګراني دي

یو ارمان مې ګوره بل ارمان ته په ژړادی
 ارمان وای ارمان ته له ارمان سره شپې ګراني دي

تل در قیانو په لمسون له مانه لري ځي
 ځکه اوس له دغه بې ایمان سره شپې ګراني دي

دا بې پښتو خلګ د پښتو په قدر پوه نه دي
 ځکه په دې کلي کې جهان سره شپې ګراني دي

تاته چې څوک خان دي **سنگرياره** یادوي دي نه
 نور خان هیرو ل پکار دي خان سره شپې ګراني دي

ته چي راغې او لاراغې لابه راغې جانانه
زماله ډېرو اوښكو سترگې شوې ړندي جانانه

اوس خو بې تا په هيڅ محفل كې خوشالي نه وينم
بي تا ترخې دي د ژوندون ټولي لهظي جانانه

خداى خبرهغه د خوند شپې به كله راشي بېرته
هغه چي زه به ومه ناست ته به راتلي جانانه

زه ستا غمونو كړم زهير د مرگ سلگى وهمه
پرتا مې وړي بېخي ډيري اندېښنې جانانه

بښگړه زياته گرانه شوه و خداى ته كښېنه
بدلوم زياته هغه كړي ارادې جانانه

داچي ولاړدي په درشل دی تاته څه پته ده
 په دې کې هم د رقيب چل دی تاته څه پته ده
 په دغه وخت کې څنگه و خاند م ، خدا نه راځي
 زړه مې کنډر لکه کبلل دي تاته څه پته ده
 ماچي خوښ کړی دی او خوښ مې دی په دامې خوښ دی
 دا د گلونو د سرگل دی تاته څه پته ده
 گناه مې داده چي پښتون يمه په دې مې وژني
 په گران وطن کې مه اور بل دي تاته څه پته ده
 زړه مغزي ماتې ، لېونی نه دی چي څوک يادوي
 هغه د ډيرو ، زړنو غل دی تاته ، څه پته ده
 د **سنگريار** د زړگي ناوې څرگه وکړي سنگار؟
 وران يې ده زړه د کور محل دی تاته څه پته ده

پخوامي وپه زړه کي اوس پر هاردی مخامخ
پري کړی مي شين سترگي جانان واردی مخامخ

دشنې طوطکۍ کډه له دې باغه څخه کړې
خالي دغه دبرکلي چناردی مخامخ

ريپاره ملامت يم ملامته کړه راجوړه
له ډيري مودې پس راغلی ياردی مخامخ

اورونه دنفرت پاشي دهرسري په زړه کي
راغلی دغه بنار لره بناماردی مخامخ

هغه دزړونوغل دی همپشه غلاکوي زړونه
زماله هغه بنکلي سره کاردی مخامخ

زړگی د **سنگريار** په ارمان ډري وړي مات شو
دی کړی ورته گران جانان انکاردی مخامخ

د دروېش دراني صاحب پر مخکه

د زړونو تر منځ کرښه نصيب خان سنگريار

راشي چي کښېنواو جرگه شو نوم نښان جوړ کړو
پښتنوراشي چي شويو، پښتونستان جوړ کړو

نور له جنگونو نه بېزار شو توپک و غورځوؤ
دغه وېجاړې کنډوالې افغانستان جوړ کړو

راشي په خپله و خپلوانو ته هم لار وښيو
خپلوان له بدو څخه وژ غورو خپلوان جوړ کړو

دغه بدی، بدی به و شپوله خپل وطنه
دغه نفرت، نفرت نه لري به خپل ځان جوړ کړو

خپلو بچيانو ته قلم او کتاب زده کړه ورکړو
د مستقبل له پاره ښه تکړه ځوانان جوړ کړو

وهر شاعرتۀ د ادب سنگر په نخښه کړو موږ
د **سنگريار** غونډي غښتلي شاعران جوړ کړو

دمړه او بنسکو قطار مي پر گرېوان راځي راځي
زړه گي له مي يادونه د جانان راځي راځي

باداره بل ځای هم دي څوک ماتم ته پيدا شوي
يو اځي که جنگونه پر افغان راځي راځي

پرون يې کړې د ځينو غيبانو کيږدي ږنگي
ويل يې چي پردې لاره خانان راځي راځي

د عشق فلسفه ډکه وي له غمه نورڅه نشته
همېش په کي دوير او غم داستان راځي راځي

هغې وؤز ما پر سر جنگ له امځولو سره کړی
ويل يې **سنگرياد** دی پر ما گران راځي راځي

د خوږېزېگي قرار دی او درمان مي دی یو څوک
ولاچي دخپل ځانه راته گران مي دی یو څوک

وزړه ته مې په زړه کي دی په مینه ځای ورکړی
زړگی مې پرې ودان دزړه خان مي دی یو څوک

و سترگو تې په سترگو کي دزړه حالونه وایم
له رازې مې خبر دی قدر دان مي دی یو څوک

په مینه یې زما مینه ژوندون کوي منم
جانان مې وؤ جانان به وي جانان مي دی یو څوک

د خیال په اینه کي مې هروخت گرځي راگرځي
یو عکس سنگرياره قهرمان مي دی یو څوک

زما د سوي زړه ارمـان دى جانان
زما ژوندون دى زما ځان دى جانان

په هيڅ قيمت يې هېرولى نه شم
و ما ته گران لکه ايمان دى جانان

زما ده زړه درشل آباد دى باندي
زما طبيب زما درمان دى جانان

هره ادا يې د بنائست ده کتاب
مضمون مضمون بيان بيان دى جانان

رقيبہ دومره خو خبريې که نه
د سگړيو ده زړگي توان دى جانان

ده زړه قهار وئيل درځم زړه نا قرار سترې شو
په انتظار انتظار ستا مې انتظار سترې شو

د راتلو قول اشنا کړې وو په وخت ده سپړلي
د سترگو تور مې په دا هيله په دالار سترې شو

ده ماشوم والي کور کې د ماشوالي دوران
له دې ځوانۍ اوزلميتوبه مې زړه خوار سترې شو

اوس رقيب هم پې شو پښېرې مانه راغلې دايې ويل
ده پښتانه په سيالي وگوره اغيار سترې شو

خانه خراب بيلتون په هره لار کې خنډ شورا ته
يتيم ارمان مې ستا ده وصل په تلوار سترې شو

په هريو ترک مې زړه ولاړ شري وايي راغلی جانان
تس گومانونه دي گومان مې په اظهار سترې شو

بس دی وراشه اشنا نوريې زياته مه ځوره
په مغزي ماتې بيلتانه دی **سنگريار** سترې شو

ترخو حالاتو کرم بدل کلي ته کم راتلمه
 وو يې په هر سړي کې چل کلي ته کم راتلمه
 ځکه مي نورو سره ناسته زرگي نه غوښتله
 جانان مي شو د رقيب مل کلي ته کم راتلمه
 نن د واره ريبار په دې خبره نه پوهېدم
 وريې خبري ته کړ ، ول کلي ته کم راتلمه
 که مرم نو مړ دي شم دا ستا په سر قبوله مي ده
 که را پېښېږي مي اجل کلي ته کم راتلمه
 د کوڅې لاري وې بدلي ، وو څه بل کيفيت
 وو پرې تېر شوی پردی پل کلي ته کم راتلمه
 سنگريار خپلي هوډې بيا بيا پردې لاره تېر کړم
 وود دښمن زړه کې اور بل کلي ته کم راتلمه

دازه لکه ماشوم به و پرېدمه ترمنزله
دستور و په رهاچي به راتلمه ترمنزله

چي کله به مي ستاد تور و سترگو ديدار و کړو
روان به وم په لار به ځنگېدمه ترمنزله

هغه سرمايه ټوله ستاسو چم کي رانه غلا شوه
لوټ شوی وم و پر ځان چي ژرېدمه ترمنزله

پښتون ومه پښتون ضمير مي ماته نه منله
په هر څو ناوسي کي ځنگېدمه ترمنزله

ناتړ سو پرېدی جنگ کلي ته راوړی کلی سوځي
چي ځم کډه په شانبېرې کومه ترمنزله

هروخت به **سنگريار** ستاپه يادونو کي مشغل وم
له تاسره ملگری رسېدمه ترمنزله

که وه پری هرڅو پابندي زما به دید ته راتله
هـ غې پالنه به یاري زمـا به دید ته راتله

هـ ریو قدم به یې مدام زما په خوښه بدلی
په کې وه ډېره وفایي زما به دید ته راتله

ما د هغې په سر هر څه ته ځان کړو ځکه تیار
باندي پوره وله سیالي زما به دید ته راتله

څه دي ؟ نه امن او نه سوله پروطن مو راځي
خود مو چپه بخت ازلي زما به دید ته راتله

بېلتون پاڅه راته د دوبي پر ولمه واړول
آشنا کړه شروع نا آشنایي زما به دید ته راتله

د **سنگريار** ورځې او شپې ستا په وصال تېرېږي
تر منځ مو مه شه جدایي زما به دید ته راتله

د زړونو تر منځ کرښه نصیب خان سنگريار

زما خلاف يې کښلې تسوره د تنگ مخکې تربور
خکه پسر شا ځمه له جنگه د جنگ مخکې تربور

ماته د ده مرگ د ځان مرگ ښکاري پر شا ځم په دې
خو دی په ټولو کې زما په وژنگ مخکې تربور

مالياره ياره ښاخ يې مـه خنده والله کې لري
غوټی د خانگي مي وهلي په زنگ مخکې تربور

خلک له ښامـاره دم کشي کړي پارو وگړو ته ځي
ماته لږم بغل کې پټ را کړي ډنگ مخکې تربور

زمـا جونگره د وحشت بادونو ړنگه نه کړه
خو نن يې غورځوي هغه تر گړنگ مخکې تربور

گوټې توې گوره **سنگرياره** پخوانی متل دی
لکه مېړوی په تيار يکه وي سخنگ مخکې تربو

ده جدايي ترخې لمحې جانانه چيرته لارې
بې تامې گرانې ورځې شپې جانانه چيرته لارې

بېلتون پر خوږ زړگي زما همېشه مالگې پاشي
تر تن مې ووتې چرې جانانه چيرته لارې

بې له تاخوند گرانه د کلي مازيگر کې نشته
سپږي د کلي دي کوڅې جانانه چيرته لارې

د شبنم غوندې اداگانې دي پر زړه را، اوري
ستا گلابي شونډي پستې جانانه چيرته لارې

لمحه لمحې ده ويرجنه ستا په ياد کې اوس هم
ترخوله مې وزي غلبلې جانانه چيرته لارې

دا ستا فراق يې اوس د سترگونو خوبونه يوړل
په **سنگريار** وي شو گيري جانانه چيرته لارې

له ډیره وخته مې نـیـولې ده روژه ماتوم
ساقی جامونه راکوه بس دی توبه ماتوم

چي مو د قام د ترقی په مخ کي خنډ جوړېږي
د داسي تورو، رواجونو پېـمانه ماتوم

هوبنیاران واي ده ازل فیصلې شوي دي خو
زه بد قسمت په دې اخته یم فیصله ماتوم

باداره خه یې رالېږلي دي او خه به وي دا
په ډیره مینه ده اشنا ده لاس تحفه ماتوم

بې یاره ژوند لکه ماهی چي څوک پر مخکه کنبېږدي
داسی خپل زړه خپله سینه کې په غوټه ماتوم

شاعره ډېر بنایست دیارد مخ صفت کړی دی
د سگریز شاعره په شعر باندې لمبه ماتوم

ماته ده سترگو تر تورگران وې اوس ارزانه شولې
ته بې پښتو ته بې وعدې ته بې زبلنه شولې

هغه د یاد مرغۍ چې اوسېدو زما په زړه کې
له زړه مې ووتې جدا گرانه جانانه شولې

زم- له زړه دي کډه وکړه د بل زړه ته لاړې
لکه کوچي پر زړه مېنه پښېمانه شولې

اوس مې سینه کې زړه بې یاره بې اسرې پاته دی
هیلي مې مې- انتي شوې نیمگړی مې ارمانه شولې

سترگې مې دواړه شوې کړې په انتظار ورپسې
لاړې پر کومه ورک زم- د زړگي خانه شولې

ده **سنگريار** د زړه په کورکي ده چاودنه وکړه
طالبه یاره ه- م ناکام هم بې ایمنه شولې

ده سترگو تورده زړه قرار مي راته ډير ياد يږي
ده روح سکون زم دلدارم ي راته ډير ياد يږي

پاږيب په پښو نټکۍ په پوزه شنکۍ خال په ځنه
ده بنايستي پېغلې سينگار مي راته ډير ياد يږي

هره لحظه هره گڼۍ مې پوزگي راوري
ناز يښ يار او گلنگار مې راته ډير ياد يږي

باداره ورک رانه په ډير وخت دې په لري وطن
مسافريار مسافريار مې راته ډير ياد يږي

باداره نور يې د بلرود په لمبو مې سوځوي
ده افغان خاوره کونده ارم ي راته ډير ياد يږي

ريښه ورشه حال مې وروږه والله مې ورسې
سلام مې وروږه **سنگريار** مې راته ډير ياد يږي

نه خو د خپلي غاړي هار نه غړوندی کړمه تا
نه دي باهونه دي د سپين مړوند بنگړی کړمه تا

ده بيلتانه بلد دي په تانده خواني داسي وچ کوم
لکه دا زه چي د هيڅ نه يم وچ لرگی کړمه تا

خومره لمبې م-ي ستا فواق پوزگي تېري کړلې
هغه انگلرکې سپېلني غونډي لوگی کړمه تا

ده عشق طوفان زم-ا د زړه مېنه وېرانه کړله
د کار سړی ومه ، بې کاره يو سړی کړمه تا

سکويډ ستا په خوله ژوندی وم-ه م-م مړ ، وم گرانه
نه دي له خانه خ-خه لېري نه زړگی کړمه تا

لکه موسم دلته دارنگه انسانان بدلېږي
دلته هم مینه هم ښکلا او هم جانان بدلېږي

دمومن خان او شېرينو غوندي اوس څه غواړي څوک
دلته خنډ اده لباسي دلته هر ځوان بدلېږي

اوس تر مطلبه یارانې ده چاکې نشته وفا
مجبوره وخت کې د پریږدو غوندي خپلوان بدلېږي

زما بد بخته قام ته داسې سوداگر راغلی
ضمیر خرڅېږي ځان خرڅېږي هم ایمان بدلېږي

د ښو امېد به له چانه کړې **سنگریاره** یاره
په خوله یوه زړه کې یې بله وي یاران بدلېږي

تل کړېږم وږې تږې ، ستا د دید مې اندېښنه وي
چي تانه وينم جانانه ، په زړه کي مې لمبه وي

ټول ورځ په دې سوچونه کي شي تېره ، غمزه يم
ته به يې ، پر کومه محکه دغه غم مې راسره وي

ستاله وجي زما گرانه ، دا ستا غم په ما گران دی
شپه او ورځ زما په زړه کي ، راسره دي وسوسه وي

په وفا دي بيلتون پالم ، په وفامي ځای ورکړی
په وفا دي کوم مينه ، د وفا مې اراده وي

زه تر جاري مه هر کله ، **سنگريار** که رب زما کړ
دده زړه را مالوم نه دی ، زما زړه کي هميشه وي

م-اچي بهلاس ور غـځولود وفا ملگرو
هم دهغه بنکلي بنسپرا شوله ، دعا ملگرو

ده بنکلو بنکلي بنکلي مينه او بنکلا ته سلام
په يو نظر مې زړگی روغ شي بې دوا ملگرو

د يار کافو نظر مې داسي سره توي کوي يودم
لکه چي باسي عزرائيل د سړي سا ملگرو

نه پرې پوهيرم چي د بنمن دی او که بنکومى مې دی
کله رقيب خان ته نژدې کړي کله ما ملگرو

ترېنه قربان شم راته بيا يې نوی ژوند را کړلو
يو غرخني نجلۍ چې وکړله خندا ملگرو

ډيري مودې وشوې چې ورک دي رانه هغه سړی
چې **سنگريار** نومېږي ، يار دي د هر چا ملگرو

عجبہ زړه دي او عجبہ ، خوښونې کوي
يو ښکلي خپل کړي بيا د بل ښکلي غوښتري کوي

باداره غرق يې کړې او خوار يې کړې ذليله يې کړې
په پښتانه قام کې چې هر څوک لاس وهرې کوي

باچا زړگۍ مې خپله اوري خپله خپله کوي
نه اوري بل څوک ، خپله خپل ځان ته ښووي کوي

اوس مې زړگۍ په دې قائله کړلې وړ به نه شم
اوس که اشعاراته تکرار تل د بلې کوي

ولا که پاته شولو روغ وجود زما ملگرو
دا توري سترگې يې په زړه زم چاودنې کوي

د سترگيو زړگۍ به څنگه شي کوکلي کې پاته
هر څوک چې واورمه د حسن دې ستايري کوي

بې تاخو گرانې د ژوندون سختې شېبې تېروم
هسي روانه گزاره ده بې تا شېبې تېروم

د ميني دغه دود دستور ته زه حيران پاته يم
هغه بې غم-ه زه مئين يې انډېښنې تېروم

يو ځلي سرتري غوڅومه تري چاره باسمه
بيا جنازه د تور رقيب ستا تر کوڅې تېروم

يې مي له حاله ناخبره که م-ي حال نه کوي
پر تا مئين يم ستاسو کلي کي غرمې تېروم

که يې ته ومني په برگودرکي زه لېونی
مازيگر دی همېش و تلته بنائېښتي تېروم

په انتظار په لويي لارکي **سنگريار** کښېنمه
پېړۍ خو پوښېده ستارا تلوته زم-انې تېروم

زما په خواسترگې رواړوي کتنه وکړي
ده زړه په کور کي مي قاتل نظر چاودنه وکړي

له هغه چا سره مې نه کېږي وخت تېر ملگرو
زما په کلي کي چي هر څوک لاس وهنه وکړي

لکه د موم په شاني ويلي شي نيمی پاته شي
چې د رخصت په وخت کې ياريې لاس نيونه وکړي

زه وايم تل راسره مل وای ، ټوله ورځ رغيدای
چي ريبار راشي اود حسن دي ستائينه وکړي

چي په نړۍ کې ترده بل مخور نه شري پيدا
ده پښتانه ماشوم د خدای داسي روزنه وکړي

خود بهر اکرې ستا تصوير **وېکټوري** غېږکې وي زما
راته د تېروخت کله کله يادونه وکړي

ته چي وه سترگو ته کجل جوړوې
پوهيرم بيا راته اجل جوړوې

بنکاري چي نن وما ته چل جوړوې
ته چي زلفاني په ول ول جوړوې

ظالمې بيا به مي په غم واړوې
ته چي شانه وانه اوربل جوړوې

ما شا الله بيا خومره بنکلي بنکاري
بيا مي و سپيني خلي ته غل جوړوې

ده **سنگريار** زړه به سپيلي شي گراني
که يې له ځانه سره مل جوړوې

دا ښکلي ټول زما خوښېږي قدرتي قيصه ده
خوږه مې تا پسي خوږېږي قدرتي قيصه ده

مينه دي داسي زما زړه کې لکه گلې غوړېږي
او خوشبويي ترې پورته کېږي قدرتي قيصه ده

که جانان ووايم چې ډېر ابادي گوان دی ترخان
دغه د چا وه زړه ته لوېږي قدرتي قيصه ده

دی چې مي څومره هيروي دې امتحان ته گوري
مينه يې ورځ په ورځ زياتېږي قدرتي قيصه ده

خداي خودي نه کړي چې تو منځ موجوداي پېدا شري
ویره له وېري پيدا کېږي قدرتي قيصه ده

دا حقيقت دي **سنگرياره** که دي خوب ليدلی
چي نن رقيب درته درېږي قدرتي قيصه ده

راځه راځه الله دي راوله ————— اختره راځه
 زيری د امن راتله ————— راوپه بختوره راځه

موږ درته وايو بڼه راغلي او هر کلي په مينه
 زموږ جانان ج. انان ج. انانه د زړه سره راځه

د خوشالۍ فيضاخپه کپه په پښتون وطن کې
 د خدا ډکه لمـنـ راوپه منوره راځه

بيا مو ويدا چې بې بیداره کړه په مينه مينه
 دمستی اورمې په رڼو کړه زوروره راځه

چې پېغلې بې اړه سړولاسونو تمبلونه وهي
 د خوشالو د سباؤن رڼه سحره راځه

ما **سنگريار** درته هروخت لاس په دع. انيولي
 پخپه راغلي زما ياره مسافره راځه

ده آزادي ناري وهم گوره پر شا به نشم
پښتون وطن آزاده وم گوره پر شا به نشم

پښتون زلمي يم پښتون واله م ي په زړه کي اوسي
پو وطن سر قربانه وم گوره پر شا به نشم

تر هغو نه کښېنم قوار تر هغو ساه نه اخلم
پښتونستان به جوړوم گوره پر شا به نشم

د آزادي سبق خوشال اوصم د خان راکړی
د ننگيالو په لار به هم گوره پر شا به نشم

زه د خپل گران وطن په گرانه مينه شپې تروم
غليم له دې خاوري شرم گوره پر شا به نشم

مگړي سر پروطن **د مگړي** جار تروطن
پښتنه خاوره به گټم گوره پر شا به نشم

گوري آئینه کي ورته ډېر بنکلی خپل ځان بنکار پري
زما و جانان ته دا خپل ځان په کي جانان بنکار پري

وخت د سپرلي اوس د غوتی ده غورېدو راغلي
تر ځان به خود ورته په کمه نوگلان بنکار پري

زه غرنی يم اوله غره څخه راغلی يم اوس
په مینه ژوند په ښار کي خود راته څه گران بنکار پري

په ستري وخت کې يې مدام راسره کړې مرسته
ځکه پردي تر خپلو اوس راته خپلوان بنکار پري

داچي قتلې بوتل ديوبل په نامه باندي موږ
ماسنگرياته ملامت خپل مشران بنکار پري

پرې به دي نه ږدم و رقيب ته په ما گران وطنه
دا ستا د پاره به خپل سر ږدم پو میدان وطنه

پښتون به نه يم که مي و نه که، پر تا باندي ننګ
پو م-ا دی فوض ستا حفاظت زما جانان وطنه

پښتون زلمي يم بې ننګي م-ي خپل ضمير نه مني
قربانه وم ستا پر تاريخ باندي خپل ځان وطنه

افغان وگړي يم جذبه هم افغاني لرمه
څرګه دي پو ږدم-ه اغيارو ته افغان وطنه

سنگريار مينه د وطن لرم ، مئين يې يمه
مينه دي نه وزي له زړه زم-ا په ايمان وطن

رانه خفه تللي اشنا ورشه ريباره ورشه
د زړگي سرکه راپخلا ورشه ريباره ورشه

د روح قهرارد زړه سکون مې تښتېدلې پسي
ورپسي يم سر په ژړا ورشه ريباره ورشه

زما د سر پر سودا هم ورسره مه چپېږه
تر منځ موروغه کپه پيدا ورشه ريباره ورشه

ما ته تراوسه لا د کړې گناه پته نشته
چي شو پرڅه رانه جلا ورشه ريباره ورشه

د سترگو تور رانه پر نه څه کړې بدلې لاري
ورکړې خود ده چا صلا* ورشه ريباره ورشه

د درسته ښار پېغوريې وژني بله لار نه لري
سگرږ گوځي يک تنها ورشه ريباره ورشه

.....

* صلاح، مشوره

د زړونو تر منځ کرښه نصیب خان سنگريار

نوروتنه وایم پرچا مین یم
ته خو خبره یې پرتا مین یم

غرخۍ تارانہ زرگی وړی دی
پرتا بن کاره او برم لامین یم

وتلې خوله مي گواهي ورکوي
چي ناروغ نه یمه صفا مین یم

دنور بنائست خبرې نه کومه
زه یې ده سترگو په بنکلا مین یم

که مـي له زړه خڅه پښتې **سـرگـريـار**
زه پودې خپله پښتونخـوا مین یم

کله رايادشي راته دا چي بنائنتې ويل نن
وماته ډير خواند را کوې ، راته هغې ويل نن

دا سي بلا په بلانه شمېرم يقين مي دی اوس
هره بلادي شه رنده راته ادې ويل نن

دا د غفلت په خوب ويده پښتنه مه وينره
يواځي ناست وم په تياره کي توري شپې ويل نن

دلته ژوند گران شو خود خان او د ملک له کلې
چې بارېدله د خوارانو قافلې ويل نن

زما يقين دی په ازل کي به مو ليک وي قلم
و **سنگريار** ته يوې ښکلي پښتري ويل نن

زما ارمان زما درمان زمالېمه دی جانان
زه یې له ځانه څنگه لېري کړمه زړه دی جانان

د زړه دنیا مي پرې رنگینه ده و دان یم په ده
زما ژوندون زما بقا زما هرڅه دی جانان

تل ده غومني چي تل یې اړوي په بده
زما خبرو ته غوږنه نیسي س-اده دی جانان

سپرلی سپرلی وږم-ه وږم-ه غوندي اداوي لري
د ښکلا گانو جادو گ-ردی آئینه دی جانان

زه **سنگريار** به یې هېږنه کړمه په هېڅ حالت کې
زما امېد زما ارمان زما آسره دی جانان

اوس چاته ورشم چاته کښېنم هديره شو خدايه
افغان وطن مي لوتې لوتې کنډواله شو خدايه

ولي به نه ژاړم زما په وينوسر کابل جان
سپين پښتانه پکې قتليري قصابه شو خدايه

چي امن غواړي هم نارې دامن واړه وهي
بيا ولي جنگ د پښتنو پر کور دېره شو خدايه

ستا په نامه مي دی قسم زه په شرمېر مه ډېر
دنړۍ ه رانسان زما په ننداره شو خدايه

په خولا کوم يې دماشوم عادت له وخته لري
له **سنگريار** يار په نه خه چې خفه شو خدايه

يوې خدا يې رانه زړه يوړو کوچۍ و خندل
گوته په غاښ شوم ورته پاته شينخالی و خندل

راته پرون بېلتون دخداى په امانې وويل
دانن مې حكه مروړي گلالۍ و خندل

له هغې ورځې مې سينه كې دى زړگى بې ځايه
چې تله په لوري دگودر راته نجلۍ و خندل

تروس وتلې ځكه هرچاته فرياد كومه
راپوري خلكو ددې واړه دنياگۍ و خندل

چې د خداى خوښه وي نو داسې **سنگرياره** كېږي
څنگه له مرگه شهه راپورته ملالۍ و خندل

کوم چاچي مينه، مينه، مينه د کتاب کړې ده
ترقي هغه قام نړۍ کې په هرباب کړې ده

په دې نظام کې مې د قام د سيالۍ برخه نشته
ځکه که خو موږ نعره هروخت د انقلاب کړې ده

هلته بس نوم د غدارۍ راباندې کښېږدي هغه
چې کله هم موږ ترې غوښتنه د حساب کړې ده

عمل لسه دې سره تعلق نه لري زما په نظر
دې لېوني چې بووسه يې په نقاب کړې ده

بيادي بېخي په لار کې پاته شري اغزي د کاروان
چې **سنگرياره** اراده دي ده ثواب کړې ده

کافر عادت مي ديار گوره بدلي ده نه کوي
لباسي مينه خو کوي مينه دزړه نه کوي

درقيانو خو مجلس لره هر وخت وردرومي
زموږ وخوا ته يو نظر اوښه کاته نه کوي

ته شرپسنده يې زه امن تر هر څه خوښوم
زما قدم ستا پر قدم چي سمېده نه کوي

ما او هغې ټولي خبري په ښو کي وکړې
دا چاويلي دي خبري چي بانه نه کوي

ورپسې وي به يې ازار چي يې بندي ساتلي
دا وزرماتي مرغان گوره الوته نه کوي

پرون بېلتون ورته دخداي په امانې وويل
زياته پر څنگ **مسکوپ** نور او سپېده نه کوي

يو ازي دغه نه ده د قامونو تر منځ كړبڼه
را كښلې ظاليمانوده د زړونو تر منځ كړبڼه

يو وخت خوبه ختمېږي تر ابده به هم نه وي
يو وخت خوبه وړانېږي د زامنو تر منځ كړبڼه

د ذات او پات خبره به يو وخت له منځه ووځي
ټولېږي به ضرور د سرحدونو تر منځ كړبڼه

په خپل مجلس كې دارنگه سپرې گورۍ پرې نه ږدۍ
چې كارې په محفل كې د فكونو تر منځ كړبڼه

ما ستا هره غوښتنه پرځای كړې وه جانانه
ليک شوې وه ارمانه د بختونو تر منځ كړبڼه

كتاب به **سنگريار** وؤ ستا ونوم ته ډالۍ كړې
كه نه وای داده تور ورواجونو تر منځ كړبڼه

قربان وطنه

ستاتردې هسکوهسکو غرونو شم قربان وطنه
درکې اوسېږي پښتانه پښتونستان وطنه

وطنه ستادهريو خرکلي کوخوته سلام
په کي اوسېږي شملور، واره درنوته سلام
ترتامي سردی صدقه افغانستان وطنه

نه دي ترننه دزمريانو چا حساب کړی دی
نه دبې شمېره تورياليانو چا حساب کړی دی
ورتله دروته امتحان ستا ياغيستان وطنه

وطنه دومره وس لرم دومره خدمت دي کوم
چي په شعرونو کي دي ستايمه صفت دي کوم
دبې گڼيودراتللو قورستان وطنه

څنگه اخته يې کړې په غم زړگيه ودي ليدل
ورته ويل چي دي صنم زړگيه ودي ليدل

دې بې وفاستاد و فابدل کي څه درکړلو
ځي دي تر دواړو سترگونم زړگيه ودي ليدل

يوه غرخنۍ نجلۍ مي هروخت په زړگي کي اوسي
څنگه يې کړم اند پښنې تم زړگيه ودي ليدل

د عشق لمبې دهغې پېغلي پرتاتل تېرېږي
پرتايې جوړکړلې ماتم زړگيه ودي ليدل

له سنگرياره سره چي چامدام جفاکړې وه
نن هغه ټول گرځي سرخم زړگيه ودي ليدل

نه يې تر خوله ټکۍ ايستلې نه حالونه باسي
پښتنه پېغله ده په اوښکو ارمانونه باسي

پر خوله يې ايښي غبرگ لاسونه اظهار نه شي کواي
پښتني ميني ته بد دعا کوي لاسونه باسي

چي به په لارده ترقۍ کي راته خنډ جوړېږي
له پښتانه قام دی خداي داسي رواجونه باسي

ده ها ظالمي ده ظلمونو انتها ته گوره
راشي گودر ته په ښو ده خلگو زړونه باسي

بيا يو ظالم نن په ډير ظلم ناوکی کنډه کړه
له خپله سره زرغون تار باسي شالونه باسي

وطن برباد شو قام برباد شو بربادي ته روان
تر خپل قلم **سنگريار** ځکه فريادونه باسي

په دې هـم نه يم چي د ځان مي ته جانانه نه کړې
بېلي مي ستا و سوسې هيڅ کله له ځانه نه کړې

د بېلتانه د ژمي لويو شپو کي وخت تېروم
په دومره لويو شپو مي هم پوره ارمانه نه کړې

خو مړه مي ډېر توکانه يي سخته درته وژړلو
څنگه مـي ته پرهغه خواره مېرمانه نه کړې

دا چې کړې يې دا عادت دي درقيب رابښکاري
گوره چې ورکه خپله لاره له کاروانه نه کړې

سنگري د مېنې نوم به پوري ياد کړي يو څوک
زما جونگري په ژوند ون که مـي ودانه نه کړې

خوار شو برباد شولوماتم شو هدیره شو خدايه
افغان وطن مي لوتي لوتي کنډواله شو خدايه

زخمي زخمي شولو کابل ترې نه سرې ويني څاڅي
سپين پښتانه په کي قتلېږي ويرانه شو خدايه

داسي پرڅه باندي شو، وه، اوداسي ولي کېږي
پښتون لگيا وژني پښتون په جنگ اخته شو خدايه

دومره ځای نشته په وطن کي موچي کښت پرې وکړو
ټوله وطن دی نړېدلی خرابه شو خدايه

لابه ترڅو د پښتني ويني سپلا ب روان وي
سنگريار وير کوم په دې مي زړه خفه شو خدايه

لکه چي نېغه یو څوک زما تر زړه نېزه وباسي
هغه چي کله لار په زلفو کي کږه وباسي

وبل ته شوندي ورکوي وايي ثواب دی په کي
وار چي زما راشي بزرگه شي توبه وباسي

څوک کړي گلان راته ډالۍ څوک حوصله را کوي
څوک مي له زړه دارمانو نو جنازه وباسي

رقيب د نه سړي بچي دی سړی کېږي کله
هسي لانجې کوي چي ځان لره پايده وباسي

له **سنگريار** نه به هم هېره شې چي تاهېر کړی
دی به دي هم له خپله زړه سوکه سوکه وباسي

دزړه له درده چي وېانه شوه نو وړانه ښه ده
چي جدای مو ترمنځ راغله نو جانانه ښه ده

م-ا-ه-م د نه ورتلو قسم کړی دی نه ورځمه
چي رانه هېر دي بې وفا کړلو هجرانه ښه ده

هغه زما دارم-ان-و-حسا ساتو قاتل
رحمت تر بند ساته چې خوارگرځي اسمانه ښه ده

سره پوهېږو نه ،زه دوی او دوی پهماڅه کوي
چي څومره ما لېري له خلگو کړې دوران ښه ده

زه سنگريار به خوله گندم خوله نامه څخه ستا
ته چي له بله نه بېلېږې دغه گران ښه ده

رقيبہ مات دي شہ مغزی داسي دي ولي کول
زري زما دي کري زړگی داسي دي ولي کول

شوک چي زما و زما خان و تا هغه سترې کړو
ته خومي وروروي سکنی داسي دي ولي کول

ميني دي داسي لېونی کړم اوس ملنگ يمه زه
راپوري خاندې هر سړی داسي دي ولي کول

د بلتون خړيکي مي د زړه وتل ته ورسېدې
بنځ مي د زړه په سرازغی داسي دي ولي کول

د سگړو ژوندون بې تا بغير نيمگړې ښکاري
درېسي سم دی لېونی داسي دي ولي کول

گـراني لـه ماچي بـېلـېد لې څه غـمـجـنـه شـپـه وه
د غـم سـکـر وـتـي او رـېـد لې څه غـمـجـنـه شـپـه وه

سـتـا و تـصـوـيـر تـه مـي کـتـل او بـنـکـي مـي تـلې پـر گـر بـوا ن
تـر سـتـر گـو سـتـر گـو مـي کـېـد لې څه غـمـجـنـه شـپـه وه

د بـېـلـتـانـه طـوفـان د ي وؤ ز مـا پـر زړه راغلی
او بـنـکـي مـي مـړې مـړې تـو يـد لې څه غـمـجـنـه شـپـه وه

سـتـاد غـمـو نـو نـه و و ز غـم تـر خـولـه مـي چـغـي و تـې
کـلـي مـي نـا رـي او رـېـد لې څه غـمـجـنـه شـپـه وه

سـېـلـاب د او بـنـکـو رـا لـه و رـان کـړ و د بـنـو و ر خـو نـه
د غـم چـپـي پـر زړه راتللي څه غـمـجـنـه شـپـه وه

د سـنـگـريـا د زړه پـه حـال هـغـه و خـت خـدای وؤ خـبر
چـي تـرې نـه تـه جـد اکـېـد لې څه غـمـجـنـه شـپـه وه

خفگان راته په برخه دی ، خفگان مي همسايه دی
آرمان راته په برخه دی ، ارمان مي همسايه دی

اوس خومي پرکورښې اوښادی چارپره گزړي
کلي ته راغلی دی جانان مي همسايه دی

باداره د ستم غشي يې ځان سره راوړي
دوران راته په برخه دی دوران مي همسايه دی

د جهل په تيارو کې يې خپل قام دی راگېر کړی
دی خان راته په برخه دی ، دی خان مي همسايه دی

د اوښکو سيلانونه پرې راځي او پرې تېرېږي
گريوان راته په برخه دی گريوان مي همسايه دی

بلاوي دنفرت په کي سکون کوي او سپري
ورځ په ورځ مي زړه له دغه ښار څخه تورېږي

خیردی که په قام او خپل ولي کي مینه نشته
یو داسي وجود شته چي زما زړگی په هو سپري

که چېري انصاف ونکړو انصاف راسره نه وي
هم دا توري ډلۍ به دنفرت پر موږ اوږېږي

څه شو خیرخوا او مشران زموږ د قام
له کلي څخه کډي ځي په شپه او ورځ بارېږي

زه **سنگريار** وړی يم بادهاره مدام فکر
چې ولي زموږ کلي په اوږو نو کې سوځېږي

لاسونه سره ورکړئ يوالي راوستل غواړي
ترخوبه غلامان يو آزادي راوستل غواړي

ترخوبه دنفاق اورو نه زموږ ، منځ کي بلېږي
په کومه ورځ به دغه خوار پښتون سره يو کېږي
راځئ چي سره يوشواو سيالي راوستل غواړي

ترخوبه موږ پر خپله خاوره گرځو بي اختياره
له ځان اوله جهان نه نا خبره يو باداره
اسانه دي هر کار خو وروړولي راوستل غواړي

پولي خوبه جوړي كړوپه دې خاوره كي خپله
 تخمونه به هم راوړولورله لوره يوله بله
 چي ويې پالي دلته يومالي راوستل غواړي

راځئ پښتنو وروڼو دغه وخت د اتحاد دى
 د هر ظالم جابر خلاف په كار موږ له جهاد دى
 سنگر له سنگرياره توريالي راوستل غواړي

که زه شهيد شوم پرکفن مي لا الله وليکئ
پرکته مي نوم دلوي پښتونخوا وليکئ

چي هـر زلمي کي شري پيدا دآزادی ولولې
د تن پښه وينومي تاريخ دخپل بډا وليکئ

چي د ملي وحدت نعرې له هري خوا شري پورته
دننگ قصې د پښتـنو پر شاوخوا وليکئ

چي د غليم په زړه کي جگ دغه اغزی پاته شري
دا پښتانه دلراو بربړه يوه سلا وليکئ

ما سـنـگـريـا که د وطن پر نامه سړ ورنه کړ
زمـا پـر قـبر بـر بـغـرته خـامـخـا وليکئ

ورانده ويچ - اړه شوه زم - ادا مې دو جنازه
خو د به م - ي وځي له زرگي دارمانو جنازه

پرتا ميئن يم - له تاسره زه مينه كوم
اوس به دي با سم - په خپلو ترانو جنازه

د گوان مي گرانه مينه ډېره راته گرانه شوله
پاته به نه شم - ژوندی وړي دگرانو جنازه

ساقيانو واک دوخت ملاته په لاس مه ورکوي
په خدای درباسي ددې پاته مي خانو جنازه

وخت به ثابت د سنگريار د قلم توري کړي بيا
اوس خو دربن کارې هسې هم د افسانو جنازه

دغه رنگه ټپي وجود درځم ديددي كوم
نازكي هسي چپرته دي پرېرم ديددي كوم

والله كه مي داستامينه يورنگه له زړه وزي
گري، گري، گري، دى يادوم ديددي كوم

دبرگودرپرغاړه دسرې چينې په څنگه كي
تل لاري دراتلودرته څارم ديددي كوم

ستامينه مي ژوندون دى زه په تاباندي ژوندى يم
په زړه، زړه كي دي گراني گرځم ديددي كوم

له مانه به محبوبې هېره نه شي په هيڅ حال كي
ستامينه **سنگرياز** زړه كي ساتم ديددي كوم

له ياره بېل کړمه اغيار، رانه ژوند کله کوي
پرځای مي نه کېږي کرار، رانه ژوند کله کوي

دلته وگړي دي ماتم غمجن دلته ماتم دی مدام
غم مي پرزړه جوړ کړی پرهار، رانه ژوند کله کوي

د لمړپه شان د يارو مخ ته زه کتلای نشم
گران يې دی مخامخ ديدار، رانه ژوند کله کوي

خیردی یو ورځ به يې را کوز کړمه له تخته څخه
نن دي مستي کوي اغيار، رانه ژوند کله کوي

د **سنگريار** د زړه گي يار وائي سلام پر سنگر
خود يې محبت سولوپه وار رانه ژوند کله کوي

پښتو مه هېروه

هېڅ کله ثقافت د پښتنو مه هېروه
پښتونه سوال مي ومنه پښتو مه هېروه

اباد که دي په تا پردي ملکونه پروا نشته
ودان دي که په تا نور محلونه پروا نشته
خو خاوره مستانه دلېونو مه هېروه

چي هوش يې د سيالۍ غوښت په مدهوشه بې وسي کي
وو شور د آزادۍ يې په خاموشه غلامي کي
احسان د خان شهيد د زولنو مه هېروه

هر غره، دره هريو سنگر په وينو ستارنگ
هرغم او خوشالي او هراختريه وينو ستارنگ
بدله د خويندو مېندو د پردومه هېروه

راځئ چې د يوالي په لار سم شو اې ملگرو
 لاسونه د ورورۍ يو د بل ته ورکړو در په درو
 خبري پخوانۍ د پخوانو مه هېروه

دستار د پښتنو بيا په نړۍ کې سربلند کړه
 دا خپل ملي غېرت وهر د بښمن ته ورڅرگند کړه
 تېر شوي وخت د خپل قام د درنو مه هېروه

رقيبہ ستالہ دغہ وارخخہ تندی ٲیتھوم
زہ د جانان ، جانان زما دی ستازگی ٲیتھوم

نورمي د خدای په مخلوق خه اړه ده کار دي کوي
يم چي پرچا بندي ميئن هغه سړی ٲیتھوم

زما د ميني سپيني مېړي په لېوانوداړي
له تور ځنگله خخه را با سمه کوچی ٲیتھوم

دا حمد شاه اود ميروا ئيس پر مېنه پاته يم زه
اخير مجبور يم ضرور به پېرنگی ٲیتھوم

چي په ځواني خو مو د دواړو ارمان و خېژي لږ
تر خپله وسه **سنگريار** ياره مرگی ٲیتھوم

پروت مي پرزړه د خان شهيد بابا ارمان جوړوم
رايو كوم به پښتانه پښتونستان جوړوم

چي له بولانه ترچتراله سي رايو پښتانه
د الوتي لوتي خوارو ويجاړ كور د افغان جوړوم

چي ترمنزله پوري وړلي شي بېرغ په لاس كي
گرځم په خلكو كي زه دا ډول كاروان جوړوم

چي مي دتوري پرځای وويني قلم په لاس كي
داسي د قام بچی بچی سيال د جهان جوړم

چي بېخي نوم بيا د خپلې اوزني نه پېژني
چي يو انسان پېژني داسي انسانان جوړوم

چي د پښتوانو د پښتون خدمت ته ملا وتړي
سنگريار د ارنگه ځوانان هم داسي ځان جوړوم

د زړونو تر منځ کرښه نصیب خان سنگريار

د رانه درانه غـمونه زړه باندي زما تېرېږي
د ژوندانه ويرجنې شپې مي بې اشنا تېرېږي

د ما ځگر خواږه خوندونه بېلتون غېږکي يوروي
اوس هر ساعت هر لمحۀ هم په ژړا تېرېږي

راته رقيب هم پېغورونه دبېلتون را کوي
بنائسته پټ مخ وي اکثره ، يا په غلا تېرېږي

خدايه د ټولو که دخوکسو سزا را کـوې
داچي ظلمونه پرېښتون او پښتونخوا تېرېږي

سـگړـي د زړه سپرلی ستاپه ليدو شي سپرلی
که نوي نوي بهارونه پردنيا تېرېږي

تل چي پښتانه د پښتنې خاوري عزت کوو
داسي راته ښکاري لکه موږ چي عبادت کوو

رنگ مذهب او نسل ته موږ نه گورو د چاکله
موږ دلته د هرانسان په سرسترگو خدمت کوو

کله مي د ښمنه په کږو هم لور ته مه گوره
موږ د گران وطن ټول په سرونو حفاظت کوو

نور و ته جنت کشمير موږ ته ستاسيلي جنت
تل به په دې خپل قلم خاوري ستا صفت کوو

دومره ننگ غيړت راسره چېرې **سگرېږه** شته
هسي د شپو تېرد هغو تللو په غيړت کوو

پښتون اولس بس دلاهور له بادارانو خلاص کړې
خاونده نورموله دې سپینو پنجایانو خلاص کړې

چې د افغان په نوم روپۍ اخلي وطن وړانوي
توله برباد کړې موږ له داسې افغانانو خلاص کړې

تر دې خو، نه یارانې ښه ده زه یو اخي ښه یم
ماله بې ننگه عزیزانو او یارانو خلاص کړې

دا چې له وخته انسانان قتلوي ناست دي راته
که می زاری قبلوي موږ له قصابانو خلاص کړې

چې پېښور کابل او کوټه قندهار بېلوي
ماسنگریار او قام له داسې رهبرانو خلاص کړې

د زندگۍ قيصه چي گلډه وډه وړانه وکړم
گلډه له نورو ، که گلډه له خپله ځانه وکړم

دانن چي گوځمه شلېدلې گويوان ښه مي وينې
اوس پېې گلډه دوخت خياط که له دوران وکړم

چي خپل دښمن تراوسه پېژني که نه ملگرو
زه به داسوال په پټه پټه له افغانه وکړم

تاسود کوم مذهب او کوم نسل خبري کوي؟
انسانيت دعوه په خدای چي له ايمان وکړم

چې **سنگريار** دی په کاروان کې کوم سنگر نیولی
رهبره دايوه پښتنه له کاروانه وکړم

د رانه درانه غـمونه زړه باندي زما تېرېږي
د ژوندانه ويرجنې شپې مي بې اشنا تېرېږي

د ما ځگر خواږه خوندونه بېلتون غېږکي يوروي
اوس هر ساعت هر لمحۀ هم په ژړا تېرېږي

راته رقيب هم پېغورونه دبېلتون را کوي
بنائېسته پټ مخ وي اکثره ، يا په غلا تېرېږي

خدايه د ټولو که دخوکسو سزا را کـوې
داچي ظلمونه پرېښتون او پښتونخوا تېرېږي

سـگړـي د زړه سپرلی ستا په ليدو شي سپرلی
که نوي نوي بهارونه پردنيا تېرېږي

تل چي پښتانه د پښتنې خاوري عزت کوو
داسي راته ښکاري لکه موږ چي عبادت کوو

رنگ مذهب او نسل ته موږ نه گورو د چاکله
موږ دلته د هرانسان په سرسترگو خدمت کوو

کله مي د ښمنه په کږو هم لور ته مه گوره
موږ د گران وطن ټول په سرونو حفاظت کوو

نور و ته جنت کشمير موږ ته ستاسيلي جنت
تل به په دې خپل قلم خاوري ستا صفت کوو

دومره ننگ غيرت راسره چېرې **سگرېږه** شته
هسي د شپو تېرد هغو تللو په غيرت کوو

ما به هغې، هغې به ماته کتل
اوزگار خونه وم چي مي تاته کتل

زه اوزه نه وو، ته اوته خبري
داسي به ما ټولي دنيا ته کتل

سره کولي مي دزړه خبري
په دې خو ما و خپل اشنا ته کتل

په خدای چي سترگې ترېنه و باسمه
که مي چابد و پښتونخوا ته کتل

ريبار ه زه يمه شکي په دغه
سنگريار کله و سبا ته کتل

دغه دي وباسي له زړه نه پرې پنبېمانه به شي
د پښتون مرگ اسانه بولي ورته گرانه به شي

چي له پرېدي جنگه لاس وانه خلو اوس هم پښتنو
دومره سرونه به راپرېکړي چي ستومانه به شي

چي په پټ راز رانه خبرنه شي اغيار سرکوزی
د بنائسته مېنه به ړنگه شي او ورانه به شي

خیردی هستي ده که نېستي کله په خړپ نږېده
داستړی ژوند امېدلرمه چي آسانه به شي

هسي پرما باندي تهمت لگوي دوی به ويل
د سنگرياره دغه خه دي بي ايمان به شي

اوس اموخته شومه، له اوبښکوهم له غمه سره
خیردی که اوس نه شم په خلازه له صنمه سره

ستا په لید و زما وجود هم داسي وده کوي
لکه یو گل چي تر تازه وي له شبنمه سره

ستا په دې بد صورت خوزه وړي نظر کښېنستم
مغروره اوس دي هم قدم بدم له قدمه سره

ستاله کوڅې چي نه راگرځم پوه کوم دي په دې
سوم ستمگره اوس عادت ستاله ستمه سره

مطلب مي دادی **سنگرياره** دلته دود داسي دی
په جنگ اخته نن زورور دي له هر کمه سره

د رانه به گوري دروند به بنوري ده درنو کلي دی
دلته اوسېږي پښتانه دا د پښتو کلي دی

چي مسافره وارخطانه شي بي غمه درځه
يو دروازه ورټکوه دمېلمنو کلي دی

اوس چي بي ځايه دي بي کوره دي په چغودي ټول
داده خانانو ملايانو د فتنو کلي دی

چي په کوم کلي کې د هر گوند بېرغونه رپي
دغه يې نڅښه ده چې دا د پښتنو کلي دی

کله کلوري به شم کله به ورځم سنگريار
دامې د مينې هم د ژوند د آرمانو کلي دی

خړکي کوي داسي پرهارد زړه په کورکي لرم
خوک په خبردي د غم بنار د زړه په کورکي لرم

ماډالۍ کړۍ ورته خپل زړگی دی ډېر په مینه
يو داسي گران نازنين يار د زړه په کورکي لرم

د ډيورنډ کړنډه مي منلې ، نه يې اوس منمه
گران کابل جان او کندهار د زړه په کورکي لرم

خيري گربوان مي لا تراوسه په گنډلۍ نه دی
ستا درېشمينو زلفو تار د زړه په کورکي لرم

په کړو سترگو مي په خوا ، په خدای که وگوري خوک
زه پټ سنا او سنا **ريار** زړه د په کورکي لرم

کوټه قسمت ناکامه ژوند کړم د دې حال مخامخ
چې ومې نه لید د یار مخ سړنی کلل مـ خامخ

له ډیره وخته څار کوم گورم دي لاري ته تل
کله به زه شم ستا د زني د شين خال مخامخ

اوس به رقيب شرمنده سترگي له دې بڼاره وځي
کولای نه شي چې دي شي ستا د جمال مخامخ

ژونده دا څه را باندي کېږي په ځان نه پوهېږم
چې ولي زه يم هـره ورځ د يو جنجال مخامخ

ده سترگورپ کې يې زما زړه له کوکله يوړو
زه **سنگري** دشوم امتحان ته ، د زوال مـ خامخ

داچي مړې اوښکي مي له سترگو بې اختياره وزي
داپه تش لاس سوالگره پغله له بازاره وزي

اوس ورته گوره په ژړا يې شو ضمير پرېښتون
له جنازويې آه له خولې نه داغي اړه وزي

ستا په يوه ديدم ي غمونه له زړه داسي تښتي
لکه د شپې تياره چي څنگه له سهاره وزي

پوسد به نه شم لېونتوب که رانه لاس وانخلي
که دا ستا غم زما د خوار زړگي له ښاره وزي

سنگريارنه شويو کچې دای تر هغه نشته امکان
زړه مې دانه مېني چي ورورد وروړله واره وزي

هېردي لوظونه کړو درمانه څه شوي
څنگه دي هېرکړمه جانانه څه شوي

چي له اشناسره به ناست وم پرڅنگ
ډېرمي يادېږي تېر دوران څه شوي

له تندي مرمه ستا رحمت غواړمه
ولي اورېږي نه ، اسمانه څه شوي

چي د بېلتون يې وو قسم خوړلي
اې د جانان قول زبلنه څه شوي

د زړه دنيا مې وه په تا ودانه
د سنگريار د زړگي خانه څه شوي

چا وېل چي مينه يولوى بارنه دى ملگرو
په زړه کي څوک ساتل څه اسان کارنه دى ملگرو

زړه گى يې په ځواني کي يو چاورى له کوگله
تراوسه لاهغه سړى قرارنه دى ملگرو

ترهرڅه به تېرېږي که څه مال وي که عزت
که داسي وي بياهم قيمت ديدارنه دى ملگرو

چي لاس يې په دې ستړي وخت کي نه راغزولى
ودې ته به يارنه وایودا يارنه دى ملگرو

خبره دانصاف که يې پرسپين ميدان ونه کړه
رښتيا چي **سنگريار** بيا **سنگريار** نه دى ملگرو

کافر عادت مي ديار گوره بدلېده نه کوي
لباسي مينه خو کوي مينه د زړه نه کوي

زما او ستا به فرق د عمر يا ضمير وي ضرور
چي مي قدم ستا له قدمه سمېده نه کوي

موږ ورته گورو د ديد غلا ترې کوو پته پته
ملا مت نه يو چي اشاراته کاته نه کوي

دا تجربه لرم ما سترگو کي خبري وکړې
خبرې چا ويل چې سترگې او باڼه نه کوي

اوس که يې خلاص کړې له قفس **سنگريزه** ياره
دا وزرماتي مرغان زياته الواته نه کوي

ستري ژوند دی ستري يون دی دنگه ياره
بې له تامي تريخ ژوندون دی دنگه ياره

لاتراوسه پوري نه يم اوزگار شوی
د خانانو مېلمستون دی دنگه ياره

مازيگړد وصال داسي لکه ژمی
يوگړی دکال بېلتون دی دنگه ياره

چې لښکري دخوشال او ابدالي وای
دغه گای دي دجنون دی دنگه ياره

سنگريار غواړم چې واړه پښتون يوشي
خوښ همېش په پېوستون دی دنگه ياره

راته کوي چي ريبار کله ستاپه باب خبره
لکه کوي چي ربابي په خپل رباب خبره

دانوی نسل به له توري هم توپکه ژغورم
ورته کوم به په هرځای کي د کتاب خبره

د اتوراوسپين پنجابيان دواړه شي غصه په دغه
چي ورته وکړمه دخپل قام د حساب خبره

نه به وحشت نه به دهشت نه به وي داسي حالات
چي ورسپري تر هر چا د انقلاب خبره

چي ماد زړه په وينولويه کړله هغه ونه
ترسايه لاندي يې اوس نور کړي د ثواب خبره

ما سنگريار په لاس کي زړه ورته نيولی وو تل
چي کله دې راته کوله دکباب خبره

هېروم لوری دي دلبره درنه ځم پرېله
کلی درپاته دزړه سره درنه ځم پرېله

غرځنی پېغلي دگودرپه لوري نه راځي اوس
ځکه پرېږدمه دي گودره درنه ځم پرېله

دلته وحشت دی هديرې له مړو، ډکي شولې
بې وخته ته راغلې اختره درنه ځم پرېله

خدای خبربيادي ننداره د بام پرسرو کړمه
هسي چي نه شي له نظره درنه ځم پرېله

ستادديدن په انتظاروم ترمانښامه پوري
ماځيگر تېر شو، بې باوره درنه ځم پرېله

سنگريار خواست درته کومه کتابونه واخلي
بېرته راستون شي له سنگره درنه ځم پرېله

سکون يې رانه وړې دى خيالونه رانه وړي
داستالېونى ميني دي خوبونه رانه وړي

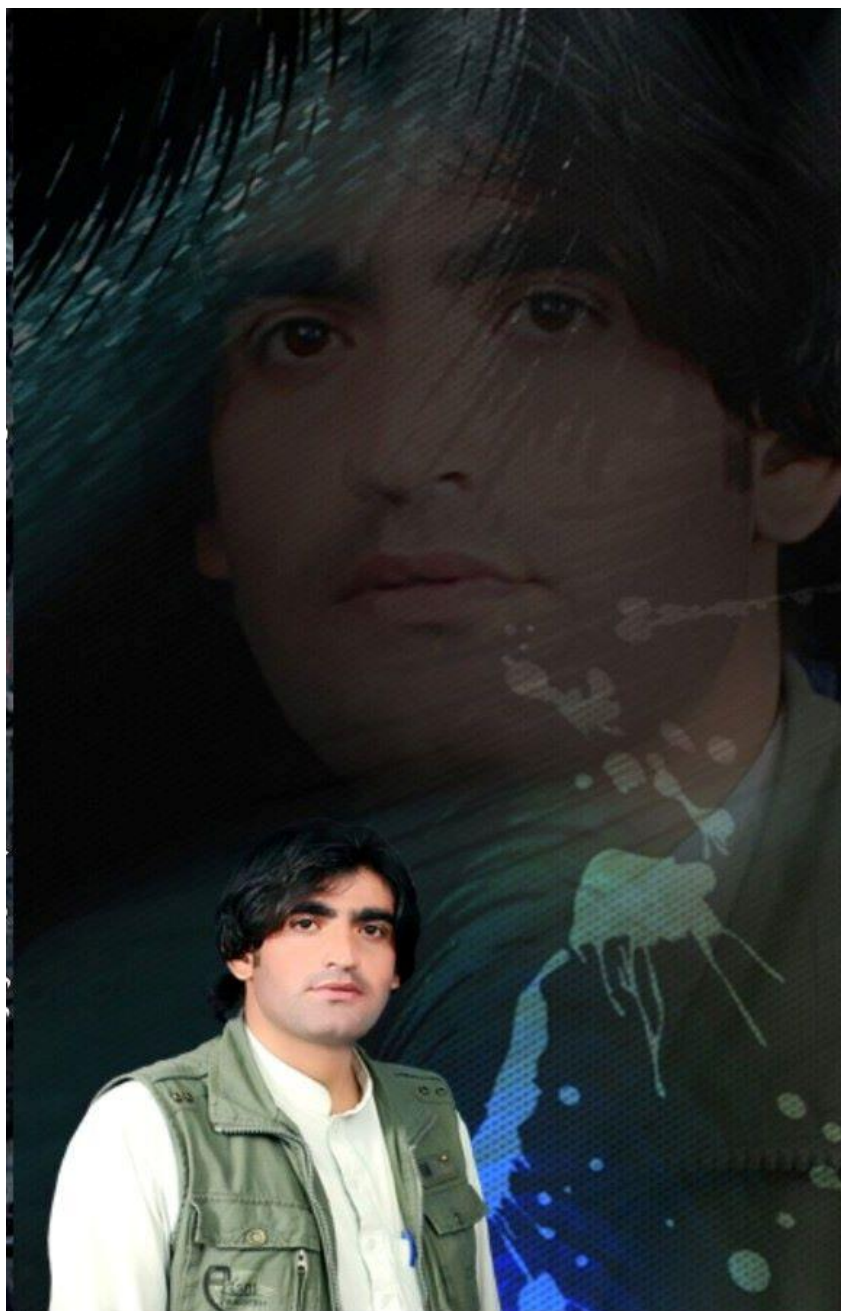
دا هغه زور د بنمن دى پښتنو که لرى سترگې
توپک يې دى راوړى کتابونه رانه وړي

سر زورى زړه مي هم د خپلي خوبې په رضا ځي
ملگري يې له ځان سره يادونه رانه وړي

زه ستا په خاطر ياره د گل ډېر قدر کومه
چې گل رانه دا ستا رنگه رنگونه رانه وړي

په ښه خوله و خزان ته هر کلی ویلی نه شم
د گران وطن له غېږي نه گلونه رانه وړي

ملگرو **سنگريار** وايي راځئ چې سره يو شو
غليم رانه د گران هیواد لعلونه رانه وړي

د زېږونو تر منځ کړېنه نصیب خان سنگريار

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library